

De paaskaas is verdwenen!

Tekst: Aï Neven

De paashaas is verdwenen!

Deel 1

Met haar ogen nog stijf dicht rekte Carotta zich uit en geeuwde. “Hallo, konijntje van mij. Goed geslapen? Tijd om op te staan, het wordt een drukke nacht!” Er kwam geen antwoord.

‘Hij is vast nog diep in slaap,’ dacht ze. Ze maakte haar pootjes nat en waste de slaap uit haar ogen. Ze gaf ook de rest van haar snuit en haar oren een grondige wasbeurt. Ze wilde vandaag extra schoon zijn. Toen ze klaar was, huppelde ze naar de keuken. Daar stond de worteltaart die ze gisteren speciaal voor deze gelegenheid gebakken had. Daarmee zou ze hem wel wakker krijgen. Voor lekker eten kwam haar lieverd altijd zijn bed uit.

Met de taart in haar pootjes liep ze terug naar het bed. Maar het bed was helemaal leeg. Voor de zekerheid piepte ze nog eens onder het deken, maar er was geen haasje te zien. Ze keek om zich heen, maar ook de rest van het hol was leeg. Nergens was de Paashaas te bespeuren.

Zou hij al vertrokken zijn? Zomaar, zonder iets te zeggen?

Dit was de drukste nacht van het jaar voor hem. Maar hij had toch tenminste ‘dag’ kunnen zeggen?

De voorbije weken hadden ze samen ijverig naar deze dag toegewerkt. Ze had hem geholpen met alle voorbereidingen, zij had zelfs mogen helpen met het versieren van de eitjes. Gisteren hadden ze nog samen een proefritje gemaakt in de paasmobiel. En nu kon er niet eens een dankjewel of een afscheidsoentje af. Pff.

Carotta hupte door de lange gang naar buiten. Ook daar zag ze de Paashaas nergens. Ze riep zijn naam, maar er kwam geen reactie. Ze spurtte om het hol heen en ... geen Paashaas te vinden. Wat ze wel vond, was een ei. Een doodgewoon, bruin kippenei. Ze fronste. *Hoe kwam dat hier nu? De Paashaas legde toch alleen chocolade-eieren?*

Rond de ingang van het hol was de grond bezaaid met kippenveren. Carotta huiverde. Ze had een hekel aan kippen. Enge, vieze beesten met scherpe snavels. Ze konden zichzelf niet eens schoon likken. Bah.

Even verderop zag ze de paasmobiel staan, blinkend schoon gewassen voor de grote dag, precies onder de grote eikenboom waar hij hem gisteren had geparkeerd na hun proefritje. Die had de Paashaas nodig om op één nacht alle eieren te kunnen verstoppert. Stiekem droomde Carotta ervan dat hij haar zou meenemen op zijn paasronde, maar dat kon niet: alleen de Paashaas zelf mocht de paaseieren verstoppert. De auto stond er nog, dus was de Paashaas nog niet vertrokken. *Waar was hij dan?*

Haar neus kriebelde. Dat deed die altijd wanneer ze het gevoel had dat er iets niet pluis was.

De zon zakte langzaam weg achter de bomen en het werd al een beetje donker. Dankzij haar hazenogen kon Carotta zonder problemen in het

donker zien. Even verderop zag ze tussen de bomen een veertje liggen, en daar ... nog één.

Ze volgde het spoor van veertjes dieper het bos in.

Deel 2

Kreunend opende de Paashaas zijn ogen. Zijn hoofd bonkte alsof er een specht in zat die zich een weg naar buiten wilde timmeren. Hij schudde met zijn kop om het nare gevoel kwijt te geraken, maar dat maakte het alleen erger.

'Waar ben ik?' dacht hij. Stro kriebelde in zijn neus, maar het had niet dezelfde geur als het stro in zijn eigen bed. Hij zag dat hij in een donker hok zat, met houten wanden. Door een paar kieren viel een beetje licht naar binnen. Hij had het vervelende gevoel dat hij iets belangrijks vergeten was, maar door het vreselijke gebonk in zijn hoofd kon hij moeilijk nadenken.

Hij krabbelde overeind en ging op zijn achterpoten staan. Hij gluurde door een kier naar buiten en zag dat zijn hok in een grote stal stond. Toen hij zich terug in het hooi liet zakken, landde zijn poot in een kleverige smurrie. Hij snuffelde er even aan. *Jakkes, kippenkak!* Snel veegde hij zijn poot af aan het hooi, maar de vieze prut bleef eraan plakken. Voorzichtig, om

niet nog eens in de smurrie te trappen, ging hij verder op verkenning uit. Het was niet makkelijk om de viezigheid te vermijden, die gore prak zat bijna overal. Zelfs tegen de wanden. Dapper zette hij door tot hij iets zag wat op een deurtje leek.

Hij duwde er zachtjes tegenaan, maar er gebeurde niets.

Hij duwde een beetje harder ... nog steeds niets.

Toen draaide hij zich om, leunde op zijn voorpoten en gaf met zijn achterpoten een stevige trap tegen het hout. Er klonk een harde klap, maar de deur bleef dicht.

Net toen hij zich schrap zette voor de volgende trap, ging het deurtje open. “Hé, jij, hou daarmee op!”

Met grote ogen keek de Paashaas naar de kip die in de deuropening stond. Het was de grootste kip die hij ooit had gezien. Haar veren waren wit, of dat waren ze ooit geweest, alleen zaten ze nu onder de moddervlekken. Onder haar ogen zaten twee dikke zwarte modderstrepen en op haar hoofd droeg ze een rode lap stof.

“Wie ben jij? En waar ben ik eigenlijk?” vroeg de Paashaas.

De reuzenkip keek hem boos aan. “Ik ben Hennie, hoofdkip van het K.A.F. en dit is ons hoofdkwartier.”

“K.A.F.?” Daar had hij nog nooit van gehoord.

“Het Kippen Actie Front. En nu geen vragen meer, konijntje.”

“Hey, ik ben geen konijn. Weet je wel wie ik ben?”

De kip zette haar veren op, zodat ze nog groter leek. “Dat weet ik heel goed, meneertje Paashaas.” Ze draaide zich om en wilde naar buiten lopen.

“Waarom ben ik hier?” piepte hij. Van de zenuwen legde hij een ei. Een chocolade-ei natuurlijk.

Hennie draaide zich met een ruk weer om en keek met een vies gezicht naar het ei. “Jij bent hier zodat je die walgelijke chocolade-eieren niet meer naar de kinderen kan brengen.”

“Maar ...”

De kip kwam naar hem toe en pikte hard in zijn kop. Toen liep ze naar buiten en sloeg de deur met een klap dicht.

“Au.” De Paashaas wreef met een pootje over de plek waar Hennie hem gepikt had. Het bonken in zijn hoofd was nog erger geworden.

Deel 3

Carotta volgde het spoor van veertjes, helemaal tot aan de andere kant van het bos. Nu stond ze aan de rand van een grote weg, waar auto's en vrachtwagens met grote snelheid aan haar voorbij zoefden. Haar hart bonsde in haar keel en ze keek bezorgd van links naar rechts. Ze hoopte vurig dat ze nergens een hoopje geplette Paashaas zou zien liggen.

Dat zag ze gelukkig niet. Wat ze wel zag, was een weiland. Aan de overkant van de weg, een groot weiland waar de eerste sappige paardenbloemen van het seizoen groeiden. De Paashaas was dol op paardenbloemen. Misschien zat die lekkerbek daar gewoon rustig te ontbijten?

Toen er even geen auto's kwamen, huppelde Carotta snel de weg over.

De hele weide was rondom afgezet met een hoge prikkeldraad. Nu ze er dichterbij stond, zag Carotta dat er aan die prikkeldraad een paar veren hingen. Kippenveren! Ze was op het goede spoor.

Plat op haar buik wurmde ze zich onder de prikkeldraad door. Ze wilde het weer op een lopen zetten, alleen had ze geen idee waar naartoe? Ze ging op haar achterpoten staan en snoof. De geur van mals gras en paardenbloemen drong haar neus binnen. Haar maag knorde. In haar haast om op zoek te gaan naar de Paashaas had ze niet aan eten gedacht.

Knabbelend op een grote paardenbloem tuurde ze in het rond. Hoe goed ze ook keek, ze zag geen enkele kippenveer tussen het lange gras. Op goed geluk rende ze zigzag door de wei, maar nergens vond ze een spoor. Ze begon de moed te verliezen. De zon was nu helemaal onder en ze maakte zich zorgen. Als ze de Paashaas niet snel kon vinden, was er geen tijd meer om de eitjes te verstoppen.

Carotta sprak zichzelf moed in, ze mocht nu niet opgeven. Er was iets met de Paashaas gebeurd en zij zou uitpluizen wat. Snuffelend als een speurhond liep ze verder.

Ze ging zo op in haar speurwerk dat ze niet uitkeek waar ze liep. Met een klap botste ze tegen een paal. “Au!” Met een pijnlijke grimas wreef ze over haar snuit.

“Hé, kleintje, gaat het?”

Carotta schrok zich een bult. *Die paal kon praten!*

Ze keek op en zag dat het geen paal was. Het was een paard en ze was tegen één van zijn poten gebotst. “Pardon, meneer,” zei ze.

Het paard lachte hinnikend. “Je hoeft je niet te excuseren, hoor. Ik denk dat jij meer pijn hebt dan ik. Bij mij kriebelde het alleen een beetje.”

Carotta wreef nog eens over haar pijnlijke neus. “Sorry meneer, heeft u misschien de Paashaas gezien?”

“De Paashaas? Wat zou die hier komen doen? Hier zijn geen kinderen en ik lust geen chocola. Nee, die heb ik niet gezien.”

Carotta zuchtte. Haar spoor liep dood. Wat moest ze nu doen?

“Een uurtje geleden zijn hier wel een heleboel kippen voorbij gekomen,” zei het paard toen.

Carotta veerde op. “Kippen?”

“Ja. Zeker twintig. En ze hadden een grote zak bij.”

Verschrikt sloeg Carotta haar pootjes voor haar mond. *Wat zat er in die zak? Zou het de Paashaas kunnen zijn? Hadden die kippen hem ontvoerd?*

Deel 4

De Paashaas krabde met een achterpoot achter zijn oor. Zijn maag knorde en hij had nog steeds het gevoel dat hij iets vergeten was. Het water liep hem in de mond toen hij dacht aan de heerlijke worteltaart die zijn lieve Carotta gebakken had. De hemelse geur had zich door het hele hol verspreid. Hij had er graag van willen proeven, maar ze was nog te warm en Carotta had hem op zijn pootje getikt toen hij er stiekem een hapje van wilde nemen. Ze zouden de taart samen opeten voor hij op zijn paasronde moest vertrekken. Hij zou zijn staart geven om nu een stukje van die taart te hebben.

Toen wist hij het weer: Pasen! Dat was hij vergeten. Morgen was het Pasen: deze nacht moest hij overal eieren gaan verstoppen. Uit frustratie trok hij zijn beide oren naar beneden en trappelde met zijn achterpoot op de grond.

Hij gluurde opnieuw door de kier. Door de opening van de brede staldeur zag hij dat de zon net was ondergegaan. Dan had hij nog een paar uur de

tijd. Als hij nu kon ontsnappen, was er tijd genoeg om de eieren te verstoppen.

Hij zette zich schrap en gaf opnieuw een enorme trap tegen de deur. Het kraakte, maar verder gebeurde er niets. Hij deed het nog eens.

Toen klonk de stem van Hennie: “Hé, stop daarmee! Of moet ik een gat in je kop komen pikken?”

“Je mag me hier niet opsluiten. Je moet me laten gaan, ik moet eitjes gaan verstoppen!”

“Maak je geen zorgen,” antwoordde Hennie, “wij zorgen wel voor de eieren.” Er klonk kakelend gelach van een heleboel kippen door elkaar.

“Maar ...”

Nu bonkte er aan de andere kant iets tegen de deur. De Paashaas schrok en legde prompt weer een ei.

“Gedaan! Het moet gedaan zijn met die chocoladerommel. Door al die chocolade-eieren lusten de kinderen geen gewone eieren meer. Wij gaan ze weer van de smaak van echte eieren leren genieten!” riep Hennie. De andere kippen joelden luid.

De staart van de Paashaas trilde van woede. *Meenden die kippen dat nu? Geen chocola meer?* Dat kon hij niet laten gebeuren.

Hij keek om zich heen, op zoek naar een uitgang. Misschien kon hij zich een weg naar buiten graven? Opgewonden begon hij in het hooi te wroeten, maar al snel stuitte hij op de stevige houten bodem van het kippenhok. Het hok was klein en de bodem was gemaakt uit één grote houten plank, zonder ergens een kiertje of een gaatje. Daarlangs ontsnappen was onmogelijk.

Toen ontdekte hij dat het hok aan één kant veel lager was. Hij kon er nauwelijks rechtop staan zonder zijn hoofd te stoten. Snuffelend richtte hij zich op, zoekend naar een kiertje. Toen zijn kop de bovenkant van het hok raakte, ging het dak een klein stukje open.

Met zijn voorpoten duwde hij voorzichtig het dak omhoog tot hij naar buiten kon gluren. Hij zag een paar kippen op wacht staan bij het deurtje van zijn hok. Ze merkten niet hoe de zijkant van het hok een stukje omhoog ging.

Even verderop stond Hennie, met twintig kippen om zich heen. Verbaasd keek de Paashaas toe hoe alle kippen zich op bevel van Hennie als varkens door de modder rolden. Toen ze allemaal onder de moddervlekken zaten, gingen ze twee-aan-twee in een rij staan, Hennie voorop. Twee kippen bleven achter om de wacht te houden, de rest marcheerde strak in de pas achter Hennie aan.

De Paashaas zag zijn kans. Hij duwde het dak nog wat verder naar boven en stootte zich af met zijn achterpoten. Trappelend probeerde hij zich naar buiten te wringen, terwijl het dak zwaar op hem drukte. Hij kwam klem te zitten, toch hij gaf niet op. Met een diepe kreun duwde hij zich af tegen de zijkant van het hok.

“Hé, jij daar.”

Oh oh, hij was ontdekt!

De twee achtergebleven kippen liepen zijn hok in en trokken hem aan zijn achterpoten hardhandig weer naar binnen. Met een klap viel hij op de houten bodem en daar bleef hij versuft liggen.

Toen hij opkeek, stonden de kippen boos naar hem te kijken. Van schrik legde de Paashaas weer een ei.

Eén van de kippen pikte venijnig in zijn staart. “Stop daarmee! Geen vieze chocolade-eieren meer!”

“Ik kan er niets aan doen,” piepte de Paashaas, “het gebeurt gewoon als ik bang ben.”

De twee kippen lachten hem uit.

Deel 5

Carotta rende door het weiland in de richting die het paard had aangewezen. *Die arme Paashaas! Als die kippen hem maar niets hadden aangedaan. Dan zou ze er paté van maken!*

Aan de andere kant van het weiland was een dorp. Het was intussen midden in de nacht en er was geen mens op straat. Carotta zag een kerk en een rondpunt van waaruit vier straten vertrokken in verschillende richtingen. *Welke richting waren de kippen uitgegaan?*

Carotta liep dapper naar het midden van het rondpunt, ging op haar achterpoten staan en stak haar neusje in de lucht. Toen liet ze zich plat op haar buik vallen. Uit één van de straten kwam een man aangewandeld en hij was niet alleen: hij had een grote zwarte hond bij. Ze hoorde de hond snuffelen en hijgen. *Zou hij haar geroken hebben?* Trillend van angst drukte ze zich tegen de grond. De hond probeerde zich los te rukken, gelukkig hield zijn baasje de leiband stevig vast. Pas toen de wandelaar en de hond

helemaal uit het zicht verdwenen waren, durfde Carotta weer ademen. Voorzichtig richtte ze zich op en zuchtte opgelucht toen ze zag dat alle straten leeg waren.

Carotta rende een paar keer om het rondpunt heen, tot ze eindelijk een spoor vond: kippenkak! Nu wist ze welke straat ze moest kiezen. Vastbesloten rende ze die straat in en verstopte zich vlug achter een brievenbus.

Net op dat moment kwam uit die straat een hele rij kippen aangewandeld. Nee, dat was niet wandelen wat ze deden. Carotta knipperde met haar ogen. *Had ze dat goed gezien?* Het leek wel alsof die kippen marcheerden. Twee-aan-twee stapten ze in een strak ritme achter een grote kip. Die voorste kip droeg een rode lap stof op haar kop. Op de hoek van de straat bleven ze even staan. Carotta keek verbijsterd toe hoe de grote kip op verkenning uitging en een teken gaf aan de anderen toen de kust helemaal veilig was. De kippen hervatten hun mars en staken het kruispunt over.

Nu wist Carotta zeker dat ze op het goede spoor was. Toen de kippen uit het zicht verdwenen waren, spurpte ze de straat in. Ze volgde haar neus helemaal tot op het einde van de straat, waar een vervallen boerderij stond. Voorzichtig sloop ze langs de bouwvallige muren tot ze een gat vond waar ze door kon kijken. Binnen scharrelde twee kippen rustig rond alsof er niets aan de hand was. *Waar was de Paashaas?*

Carotta wurmde haar snoet door het gat en hapte verschrikt naar adem toen ze hem zag. Ze hadden hem vastgebonden aan een paal. Woedend stampte ze met een achterpoot op de grond.

Eén van de kippen keek verrast op. “Wat was dat?”

“Wat?” vroeg de andere.

“Ik hoorde buiten iets. Ga eens kijken.”

“Ga zelf kijken.”

“Ik ben hier de baas en als ik zeg dat jij moet gaan kijken, dan moet jij gaan kijken!”

“Wie zegt dat jij hier de baas bent?”

Carotta liet de kippen bekvechten en haastte zich naar de achterkant van de boerderij. Daar wurmde ze zich tussen twee verrotte planken door.

Deel 6

Toen de twee kippen besloten hadden om samen naar buiten te gaan, sloop Carotta stilletjes naar de Paashaas toe. Ze piepte bijna van schrik toen ze hem van dichtbij zag. Hij was lelijk toegetakeld: zijn snoet zat vol krassen en hij had een grote buil tussen zijn oren. Op zijn lijf zaten een paar kale plekken.

Zachtjes duwde ze haar neusje tegen hem aan en hij opende zijn ogen.
“Carotta! Wat ...?”

Carotta duwde snel haar poot tegen zijn snuit. Hij mocht hen nu niet verraden. Ze hoorde de kippen weer naar binnen komen en verstopte zich snel achter de paal waaraan de Paashaas vastgebonden zat. Gejaagd begon ze zijn touwen door te knagen.

“Zie je wel, niets te zien,” bromde één van de kippen.

“En toch zou ik zweren dat ik iets gehoord had,” zei de andere.

“Och, dat was gewoon de wind.”

“De wind? Er is helemaal geen wind vannacht.”

De eerste kip negeerde haar en waggelde naar een berg hooi, waar ze zich in nestelde. “Maak me maar wakker als er echt iets is,” zei ze, en ze sloot haar ogen.

De andere kip mompelde iets wat Carotta niet kon verstaan en toen zei ze, iets luider: “Ik ga eens kijken bij die dikkerd.”

“Je doet maar, als je mij maar niet wakker maakt,” bromde de kip in het hooi met haar ogen dicht.

Carotta hield haar adem in. De Paashaas sloot zijn ogen. Hij hoopte dat de kip hem met rust liet als ze zag dat hij sliep.

Carotta drukte zich tegen de paal aan. Ze kon zich nergens verschuilen. Als de kip om de paal heen zou lopen, zou ze haar zeker zien. Carotta maakte zich klein.

Het touw was bijna helemaal doorgeknaagd, nog een klein stukje te gaan. De kip was net bij hen toen Carotta het laatste stukje touw door beet. “Rennen!” riep ze. Samen met de Paashaas zette ze het op een lopen naar het gat waardoor ze naar binnen was gekropen.

“Alarm! Hij ontsnapt!” kakelde de kip luid. Ze rende achter de haasjes aan, maar die waren veel sneller. In een mum van tijd waren Carotta en de Paashaas door het gat gekropen en verdwenen.

Carotta en de Paashaas renden tot ze een dicht struikgewas zagen waar ze zich konden verschuilen. Hijgend keken ze toe hoe de twee kippen boos tegen elkaar stonden te kakelen voor de stal.

De Paashaas keek Carotta met grote ogen aan. “Jij hebt me gered! Jij bent geweldig!”

Carotta wilde lachen, maar toen zag ze weer hoe erg hij eraan toe was.
“Gaat het wel? Heb je veel pijn?”

De Paashaas schudde zijn kop. “Het gaat wel.”

Voorzichtig gaf Carotta een kusje op zijn buil en de Paashaas lachte. “Nu gaat het al veel beter. Kom, we moeten zo snel mogelijk naar de paasmo-
biel.” Carotta knikte en samen renden ze ervandoor.

Deel 7

Carotta en de Paashaas renden zo snel als ze konden via het dorp, door de wei met de sappige paardenbloemen, terug naar hun eigen bos. “Ooh, ik heb zo’n honger. Ik zou best wel wat van die bloemen lusten,” kreunde de Paashaas.

“In het hol wacht een lekkere worteltaart op jou,” zei Carotta. Je kan nog wel een klein stukje eten voor je vertrekt.” Bij de gedachte aan taart ging de Paashaas sneller rennen.

Ze staken de drukke weg over en toen waren ze eindelijk terug in hun eigen bos. Uitgelaten sloegen ze hun voorpoten tegen elkaar voor ze het laatste stukje aflegden naar het hol van de Paashaas.

Toen dat hol in zicht kwam, stonden ze plotseling stil. Daar, bovenop de paasmobiel, zat een grote kip met een rode lap stof op haar kop en een woedende blik in haar zwarte kraalogen.

De Paashaas hield Carotta tegen. “Dat is Hennie,” fluisterde hij. “Zij is de leidster van de kippenbende. Zij is heel gemeen.”

Carotta snoof. Dus dit was de gemenerik die haar ventje zo lelijk had toegetakeld. Het was de grootste kip die ze ooit gezien had, toch was Carotta niet bang. Integendeel: ze was woedend. Een rode waas van razernij schoof voor haar ogen en brullend stormde ze op de grote kip af. Die fladderde geschrokken van de auto af. Carotta maakte een grote sprong en belandde met een smak bovenop de kip. Vechtend rolden ze over de grond. Carotta wilde wraak voor alles wat deze kip de Paashaas had aangedaan. Voor elke kale plek die ze op zijn lijfje had geteld, trok ze bij Hennie een veer uit.

De Paashaas keek met open mond toe hoe zijn liefje het dapper opnam tegen de grote kip. Het hazenvrouwtje leek aan de winnende hand, tot Hennie luid om hulp kakelde. Uit alle richtingen kwamen er kippen aangesnel. Ze stortten zich met z’n allen bovenop de vechtersbazen. Carotta maakte geen schijn van kans tegen zo’n overmacht. In een mum van tijd was ze overmeesterd. De kippen pikten venijnig in haar vel en sleurden haar van Hennie af.

De grote kip kwam moeizaam overeind. Ze zag er nu net zo gehavend uit als de Paashaas. Ze had verschillende kale plekken op haar lijf waar Carotta haar veren had uitgerukt.

Vijf kippen drukten de hevig spartelende Carotta tegen de grond. Met een gemene grimas rond haar snavel stormde Hennie op het haasje af. “Wie denk jij wel dat je bent, konijnenkeutel? Wacht maar, ik zal je wel eens anders laten piepen. Ik trek je tanden eruit.”

De Paashaas hield zich schuil achter een boom. De weg naar de paasmoebel was helemaal vrij nu alle kippen met Carotta bezig waren. Niemand

lette op hem. Razendsnel sprintte hij naar de auto en sprong achter het stuur.

Toen hoorde hij Carotta angstig piepen. Nee, hij kon haar niet zomaar bij die gemene kippen achterlaten. Ze was zo dapper geweest om hem te komen redden. Zonder haar zou hij nog steeds gevangen zitten. Hij moest iets doen. “Wacht!” riep hij, net voor Hennie aanviel. Geïrriteerd draaide Hennie zich om.

“Doe haar geen pijn, alsjeblieft,” smeekte de Paashaas.

Carotta schreeuwde: “Nee, Paashaas, jij moet gaan. Doe het voor de kinderen. Ga, nu!”

De Paashaas schudde zijn kop. “Laat haar gaan, alsjeblieft,” smeekte hij Hennie.

“Waarom zou ik dat doen?” snoof de grote kip.

De Paashaas zuchtte diep. “Laat haar gaan en dan ... dan mogen jullie met mij samenwerken. Wanneer ik de chocolade-eieren verstop, dan kunnen jullie de kippeneieren rondbrengen. We kunnen ze zelfs schilderen, in vrolijke kleurtjes, dat vinden de kinderen vast fijn.”

Hennie dacht even na. De Paashaas hield zijn adem in, maar toen knikte de grote kip. Ze gaf een teken aan de andere kippen, die Carotta meteen loslieten.

Het haasje krabbelde overeind en liep hinkend naar de Paashaas toe. Ze zag er vreselijk uit, ze had builen en krassen over haar hele lijf. De Paashaas gaf voorzichtig een zoenje op haar snuit.

“Ben je boos op me omdat je nu met de kippen moet samenwerken?” vroeg ze ongerust.

“Nee, ik ben blij dat jij weer veilig bent. Jij bent geweldig.”

Toen knipoogde hij naar haar. “Ga je mee?”

Dat hoefde hij haar geen twee keer te vragen. Met een grote glimlach sprong Carotta in de paasmobiel.

**contact: kwb vzw - u. britsierslaan 5 - 1030 Brussel -
www.kwb.be - info@kwb.be / @ 2021 - kwb vzw**
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op
enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van kwb vzw.